

Unilateralment...

written by Pere Segura | 21 de setembre de 2020

Periodistes i tertulians i comentaristes ens pinten contrarietats i posicions oposades entre JuntsxCAT i ERC, Puigdemont i Mas, PDeCAT i JuntsxCAT..., és exactament així?

Penso que no. És oportú no deixar-se empresonar en polítiques discutidores que no aporten sentit. Calen unes consideracions bàsiques:

-Acceptar la presència de paradoxes està lluny d'equivocar-se veient contraris irresolubles.

-La polaritat dretes/esquerres té una consideració humana que no té res a veure en classificacions de partits.

-Obrir camins per aprendre a viure és diferent d'un conservadorisme d'herència del passat.

-La independència d'un país és qüestió ciutadana, no pot ser cercada o vista només des d'una posició de partit polític.

Tot això esdevé cabdal en el moment present:

-TV3 porta avui (16/9) el Sr. Mas al programa de matí. Un Sr. Mas que no vol importunar (?), però en una possible inhabilitació del president Torra, no s'absté de demanar el mateix que ERC.

Un Sr. Mas que es manifesta contrari a Puigdemont encara que no es presentarà a competir (!) amb ell en eleccions. Decebut, trist i empipat, davant el que passa entre PDeCAT i JxCAT.

Podem pensar que li cal major serenitat. El conservadorisme com el que mostra el Sr. Mas pot caure en la tossudesia, la insídia temperamental...

També hi pot haver un no mirar possibles resultats si s'atrevis a competir en eleccions amb el Sr. Puigdemont.

És convenient, en definitiva, veure que no és el mateix conservar herències, que obrir camins i etapes noves aprenent a viure. JuntsxCAT assaja això, no pertany a coses convergents

i del passat. El PDeCAT el porta als tribunals. No es tracta de divisions i "batalletes". Viuen àmbits diferents.

JuntsxCAT i ERC

Penso que ERC mira la independència des d'interessos de partit. De partit d'"esquerra". Sembla que no vulgui altra cosa que una independència d'esquerres. Quan la independència la necessita tot el poble català. La necessària unitat ve d'aquí. No de pactes de partit.

I recordo una reunió escoltant a Alfons Comin en temps del Dictador. Ens deia: "Deixem encastellaments de política esbiaixada. No és el mateix parlar de dretes i esquerres com posicions de partit que pensar en qüestions humanes. Fora de la política a l'ús hi ha una dreta honesta que assaja de no perdre valors i principis. I hi ha una esquerra honesta que està per les necessitats del poble denunciant el possible autoritarisme". No és això el que veiem en polítiques de partit.

Penso que ERC exerceix un estrany protagonisme d'anar a la seva. Li interessa guanyar poder i ampliar la base, potser l'esquerrana. No ha donat senyals evidents ni intensos de cercar full de ruta conjunt, més aviat particularment i darrerament, cerca mostrar desacord. Fins i tot dins del Govern i al Parlament.

Tampoc aquí hi ha divisions o batalletes. Hi ha actituds i àmbits diferents. Els uns centrats en interessos propis, els altres centrats particularment a respondre adequadament a un Estat que ens sotmet i empresona.

Parlaria també d'un altre tema. Però m'he allargat massa. L'apunto: algú es confessa creient cristià i vol "dialogar" i "dialogar". Altres no es confessen ni neguen però recorden que Jesús no dialogava amb Herodes, recordava a Pilat d'on venia el seu poder, i deixava verds als fariseus sepulcres blanquejats...

I deixem "l'església catalana" per un altre dia?